

# MICHAEL MORTIMER

DE NIEUWE ZWEEDSE BESTSELLERSENSATIE



# De Maagden steen

THRILLER

'Een boek zo avontuurlijk, spannend, meeslepend en knap geconstrueerd vind je maar zelden.'

– *Swedish Book Review*

Bezoek onze internetsite [www.awbruna.nl](http://www.awbruna.nl) voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Michael Mortimer

# De Maagdensteen



A.W. Bruna Uitgevers

*Oorspronkelijke titel* Jungfrustenen

© Michael Mortimer, first published by Norstedts, Sweden in 2013. Published by agreement with Norstedts Agency.

*Vertaling* Geri de Boer

*Alle illustraties* Creative Commons AttributionShareAlike 3.0 Unported License. Adaptation Sara R. Acedo. Page (Original/Dutch version) 25/23 PK. 49/47 SR. 107/105 William Parry (1743–1791). 123/121 SaRA. 199/197 The National Park Service, USA. 247/246 unknown. 261/259 unknown. 311 Ernst Vikne, nottsexminer, Tony Hisgett and Brian Webster. 352 unknown. 430 Estormiz. 487 themadpen-guin. 500–501 NASA, Nutana and SeppVei.

*Omslagbeeld* © Kalin Eftimov

*Omslagontwerp* Studio Jan de Boer

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

Met dank aan Frank van Gestel.

ISBN 978 94 005 0427 1

NUR 332

*Dit boek is opgedragen aan  
E.S.E.P.I.A.*

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, [www.reprorecht.nl](http://www.reprorecht.nl)). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, [www.cedar.nl/pro](http://www.cedar.nl/pro)).

Maar aangezien de mens een deel van de natuur is, is zijn strijd tegen  
de natuur onvermijdelijk een strijd tegen zichzelf.

Rachel Carson

Dan zal een wolf zich neerleggen naast een lam, een panter vlijt zich  
bij een bokje neer; kalf en leeuw en mestvee zullen samen weiden.

Jesaja 11:6

Er is een bliksemende tegenstelling tussen humanisme en het behoud  
van de natuur. De vloek van onze tijd is dat niemand het licht daar-  
van durft te zien.

Oleg Kuznetsov, *The Posthuman Era*

# Proloog

Gelukkig leek niemand aandacht aan hen te besteden. Ze stonden helemaal alleen bij een van de balustrades boven in de Blauwe Hal en keken neer op alle andere Nobelgasten. De orde die er tot nu toe aan de rijen tafels onder hen had geheerst, was nu verdwenen, want het dessert was net voorbij. De koning en zijn tafeldame gingen de gasten van de eretafel voor, die langzaam de trappen naar de dansvloer in de Gulden Zaal bestegen. Na de lange reeks prijswinnaars, ministers en hoogwaardigheidsbekleders volgde een onoverzichtelijke rij gasten in rokkostuum en kleurrijke glitterjurken. Er ontstond al gauw een opstopping op de marmeren trap naar de tweede verdieping en ter ontspanning werd er halverwege de rij jazz dansant gespeeld. Op de muur werden intussen bewegende laserbeelden in allerlei kleuren geprojecteerd – bloemenstengels, boomstammen en bladnerven – en de kronkelende projecties welfden zich hoger en hoger, steeds dichterbij naar de balustraderelingen.

Lobov haalde snel iets uit zijn zak. Het was een plastic zak waar iets vierkants in zat: een groen kistje met een messing sluiting. Ida vond even dat het leek op het soort doosjes waar je vroeger een passer in bewaarde, maar dit was breder en dikker en zag er zelfgemaakt uit.

‘Wat is dat?’

‘Sst!’

Hij keek om zich heen en begon toen weer te praten, in het Engels met een Russisch accent.

‘Het is voor jou het veiligst als je niets weet. Bewaar dit veilig tot je wordt gevraagd het mij terug te geven. Waarschijnlijk over twee dagen.’

Ze pakte het kistje aan; het was onverwacht zwaar. Ze dacht aan wat ze eerder die dag van haar oma had gehoord: dat het beslist niet mocht worden opengemaakt.

‘Maar wat zit erin?’ wist ze toch uit te brengen.

Lobov keek ernstig.

‘Nee, je mag het gewoon niet zien.’

‘Maar iets moet ik toch wel weten? Het is toch niet... gevaarlijk?’

Hij keek nadenkend en leek tegelijk ook met haar te doen te hebben. Hij wekte de indruk dat hij zich in haar blik verloor; zijn eigen ogen glansden van de wijn.

‘Het is eigenlijk niet verstandig van me,’ zei hij. ‘Maar vooruit, je mag heel, heel even kijken. Vanwege je ogen, Ida. Als je belooft dat je er nooit met iemand over zult praten.’

‘Dat belooft ik.’

‘Je moet beseffen... de inhoud van dit kistje tart elke beschrijving.’

Waar heeft hij het in vredesnaam over? dacht ze.

Lobov frummelde voorzichtig aan het kistje, alsof het van ongewoon teer materiaal was gemaakt; hij hield het met beide handen vast en ademde geconcentreerd.

‘Je mag maar een paar seconden kijken. Ben je er klaar voor?’

Ze knikte en voelde dat haar hart sneller ging kloppen. Van de gasten op de dansvloer hoorden ze hier en daar applaus en intussen zag ze de laserprojecties dichterbij kruipen over de muur onder hen – de bloemenstengels en bladeren waren overgegaan in sneeuwvlokken en kristalachtige patronen en het licht weerkaatste tegen het plafond en begon verblindend te worden. Op dat moment had hij het messing sluitinkje losgepeuterd en deed hij het deksel open.

Ze wilde net in het kistje kijken toen ze allebei werden beschenen door een enorm intense lichtbundel. Hij schrok – de laserprojecties waren over de rand van de balustrade gekropen en raakten hun lichaam. Op hetzelfde moment kwam er een harde, geconcentreerde, groene lichtstraal uit het kistje en alles om hen heen werd korte tijd akelig, ondraaglijk wit, alsof ze in het epicentrum stonden van een volkomen geluidloze lichtexplosie, en ze had geen tijd om na te denken, zelfs niet om een beschermende arm op te steken.

Wat gebeurt er?

Dat licht – waar komt dat vandaan?

Uit zijn hoofd?

De lichtexplosie duurde misschien een seconde, misschien maar een halve seconde, maar het kwam haar voor als een absurd langdurig ogenblik. Toen het sterke licht afnam, zat Lobov op zijn knieën; hij hield het kistje nog steeds vast, maar draaide zijn gezicht ervan weg.

Kleuren, kleuren overal op de muren om hen heen. Eerst dacht ze dat het de laserprojecties weer waren, maar toen zag ze dat de vormen veel scherper waren dan die van de laser van zo-even: het leken wel sinusgolven, fractals en rare lettertekens – en ze kwamen allemaal uit het kistje; ze kon nog steeds niet zien wat daarin zat, ze zag alleen het ontzettend complexe licht dat eruit straalde. Toen nog een laserstraal het kistje trof, kwam er een pulserende bliksemstraal die wel leek te gloeien, en ze zag Lobov trillen en hoorde hem kreunen van de pijn.

Ze werd weer verblind, het licht verdween helemaal en ze zag dat het kistje dicht was. Ze had niet kunnen zien wat erin zat. Lobov hield zijn handen voor zijn ogen, terwijl ergens vanuit de Gulden Zaal nog een ver verwijderd applaus weerklonk.

Nee, dacht ze. Nee, wat gebeurt hier?

Lobovs lichaam gleed een stukje naar achteren op de vloer en toen zag ze het – zijn bril was aan de binnenkant bedekt met... bloed?

Ze knipperde en knipperde nog eens en toen zag ze het heel duidelijk: achter zijn bril stroomde een dikke bloedsмурrie. Uit zijn oogkassen.

Alsof zijn ogen waren... geëxplodeerd?

Ze wilde schreeuwen, maar kon geen geluid voortbrengen, zelfs amper ademhalen.

Lobov probeerde op te staan. Hij kwam wankelend half overeind en spreidde zijn armen uit, maar viel – heel langzaam, maar ze kon hem niet opvangen; hij stortte achterover, sloeg met zijn hoofd tegen een schijnwerperstatief en nam dat mee in zijn val. Het kwam met zijn volle gewicht languit op hem terecht, terwijl hij met zijn linkerslaap hard tegen de marmeren vloer klapte.

Zij keek alleen maar toe en sloeg haar hand voor haar mond om een hevige braakneiging tegen te gaan.

Wat gebeurde hier?

Ze kon niet geloven wat ze zag. Hij lag stil en bleef onbeweeglijk liggen.

Het lijkt wel of hij...

Ze wierp zich op de grond naast hem. Op hetzelfde moment kwam er een technicus met een paardenstaart aanrennen.

‘Wat zijn jullie verdomme aan het doen!’ brulde hij, en hij zag aanvankelijk alleen het statief en rende daarnaartoe.

Toen zag hij Lobov en zijn gezicht, en hij was meteen stil.

‘Dokter,’ bracht ze uit. ‘Een dokter!’



De man draaide zich om en stormde weg. Ze zat maar naar Lobov te kijken, zonder dat ze hem durfde aan te raken, en fluisterde steeds weer: 'Een dokter... dokter..'

Toen hoorde ze iets.

Lobov kreunde.

Hij leeft nog!

'Geen politie,' kreunde hij, terwijl er bloed uit zijn mondhoek stroomde. 'Wat je ook doet... geef het kistje aan je oma, niet aan de politie... Zeg tegen haar dat ik van haar houd... Beloof me... Geef niets aan de politie..'

'Ik beloof het,' zei Ida snel.

'Zeg tegen Alma dat ik van haar houd, dat ik altijd van haar heb gehouden..'

Het was alsof zijn stem uit een mist kwam. Ze kon het niet laten zijn hand te pakken en die te strelen.

Toen was het alsof zijn lichaam volledig ontspande en er kwam een vreemde gorgel diep uit zijn keel. Tegelijkertijd hoorde ze opgewonden stemmen en haastige stappen in het trappenhuis achter zich.

Nee, nee, nee...

# 1

Beep!

Beep!

Beep!

O, dat gepiep, houdt dat nu nooit op?

In de zestien vierkante meter grote kamer van Ida Nordlund in de studentenflat in Stockholm was de wekker van haar mobiele telefoon net begonnen aan zijn zenuwslopende gepiep. Buiten was een pikzwarte Zweedse decemberochtend te zien. Slaapdrongen, zonder haar ogen open te doen, stak ze een arm uit. Ze zocht op de tast naar de telefoon op de koude vensterbank boven haar bed en met haar duim kreeg ze hem eindelijk stil.

Ze bleef liggen in het grensgebied tussen wakker en in slaap zijn.

Het kan onmogelijk al halfacht zijn, dacht ze. Dan ben je niet zo moe... Waarom heb ik de wekker zo vroeg gezet? Wat voor dag is het? Woensdag?

Nee, dinsdag. Maar dan heb ik niet zo'n haast. Biochemie om tien uur en verder... niets. Behalve studeren voor het tentamen dan.

Alsof ik ooit níét voor een tentamen heb geblokt.

Nee, de wekker staat vast nog ingesteld op gistermorgen. Nu ga ik weer slapen.

Kalm aan. Het is toch geen bijzondere dag. Misschien trainen in de studentensportschool, als er een geschikte training is. Ik moet echt meer trainen, dat ik er niet zo spichtig uitzie. En misschien een bakje koffie drinken met... tja, iemand van de studie.

Maar met wie?

Of zal ik me uit bed hijsen en naar die studentenkeuken gaan, met die kruimelige vloer en al die ongewassen borden, en cornflakes met yoghurt eten – knotsgezellig...

Maar aan de andere kant: hij staat wel altijd zo vroeg op. David. Met dat mooie, krullende haar, die altijd zo vrolijk en geestig is, met zijn

witte tanden. Op dinsdag, is hij dan niet ook vroeg op? Of is dat op woensdag? Ik moet misschien het lef hebben om te vragen, dacht ze, of hij volgende week met me mee wil naar het studentenfeest voor kerst?

Ach, hoe vaak hebben we zelfs maar met elkaar gepraat? Hooguit een paar keer, sinds hij in september hier kwam. Ik heb meestal alleen maar stiekem naar hem zitten kijken terwijl ik mijn pasta opat en hij de zijne klaarmaakte.

Ze draaide zich op haar andere zij en dacht eraan hoe lang ze hier nu zelf al woonde, in deze afgetrapte gang – wat was het, tweeënhalp jaar, bijna? Ze dacht eraan dat ze hier op die warme dag in augustus naartoe was verhuisd en samen met Lasse bananendozen de trappen op had gezeuld. En dat hij haar daarna vaderlijk in Östermalm op een quattro stagioni had getrakteerd – in Östermalm, midden in de hoofdstad, zij, dat kleine meisje, de kleine Ida uit Jämtland!

Zij was zo'n studiebol, ze moest wel naar Stockholm; dat hoorde ze al van kleins af aan, maar toch: Gärdet, waar de studentenflat stond, en Östermalm, echt wel!

En dat ze zich later, toen Lasse in zijn oude Volvo naar Östersund terug was gereden, opeens een tijdje zo eenzaam voelde en dat ze weer later langzaam maar zeker gewend was geraakt aan het Stockholmse tempo en had begrepen dat de mensen niet zoveel anders waren dan thuis in Jämtland. Er waren er alleen veel meer en ze waren veel banger om hun gezicht te verliezen. De stress in de metro, de voortdurende angst om te verdwalen, om per ongeluk links op de roltrap te staan, om te verraden dat je een provinciaaltje was, alsof dat aan je houding of aan je kleren te zien was.

Maar dat ging toch snel over, de scherpe kantjes gingen eraf, je ging deel uitmaken van het Stockholmse, het gedistantieerde en ongeïnteresseerde, je nam dezelfde haast over, wisselde dezelfde vluchtige blikken uit, gebruikte dezelfde bedekte taal en werd koel, wellevend en afstandelijk.

Maar de natuur, die was er, als je maar wilde. Het Hagapark, het Lill-Jansbos, Djurgården, het Järvafält – keus genoeg.

En dan de studie aan het Karolinska Instituut – ja, die is echt gemáákt voor mij. Maar het is niet meer zo leuk nu Marina er niet meer heen gaat. Wij tweeën waren de enigen daar die, zeg maar, anders waren, die niet helemaal bij de anderen van het studiejaar pasten

en dat daarom nu juist wel deden; wij waren een vanzelfsprekend deel van de studie... maar alleen zolang we daar samen waren.

Nu zit ik in de pauzes meestal alleen, dacht ze, en ze krulde zich zo op onder haar dekbed dat haar nachtopon haar nek afklemde, ik ben dat rare uitslovertje in de hoek geworden. Dat bijna niks te zeggen heeft, zelfs niet 's avonds in de stamkroeg als ik een biertje op heb. Gewoon een biologiegrietje uit Norrland. Biofysica, nee, dat is niet direct iets waar je in de nachtclubs op het Stureplan mee aan kunt komen, als je daar ooit zou komen, tenminste.

Nee, ik ben alleen maar zo'n stil, saai, verlegen meisje.

Geheel in tegenstelling tot hem – David. Stel je voor dat hij hier nu naast haar lag en haar omhelsde, omhelsde...

Langzaam viel ze weer in slaap.

Beep!

Beep!

Beep!

... en ze ging razendsnel rechtop zitten. Wat was er verdomme aan de hand met die rottelefoon?

Toen zag ze het.

Het was niet de wekker die piepte, de telefoon ging. Hij lichtte de vensterbank op, zodat het display weerkaatste in het glas van het raam.

Iemand belde haar.

Ze was bijna vergeten hoe dat klonk.

Het was een gesprek uit het buitenland, met landnummer +7. Daarna kwam een lang nummer. Eerst wilde ze niet opnemen.

Vast een verkeerd nummer gedraaid.

Maar, een verkeerd nummer uit het buitenland, dat kon toch niet?

Toen schoot het haar te binnen.

Landnummer 7... dat zou zij toch niet...?

En inderdaad. Toen ze het beantwoordsymbooltje aanraakte en haar naam noemde, hoorde ze die onmiskenbare, oude vrouwenstem, en, ook al gaf de wekkerradio aan dat het 06:18 uur was, fleurde ze op.

'Ida, hoe gaat het met je?' klonk de stem van Alma, die opgewekt en verwachtingsvol klonk.

'Oma! Waar ben je?'

'Sorry dat ik niet eerder heb gebeld. Ik ben weer eens in Moskou.'

'In Moskou? Waarom heb je dat niet verteld?'

‘Er gebeurde zoveel, er gebeuren zoveel dingen tegelijk,’ zei Alma, en er klonk iets in haar stem wat Ida niet herkende.

Iets gespannens.

‘Wanneer kom je naar huis?’

‘Ik weet het niet. Ik moet hier nog een tijdje blijven. Ik moet dingen doen. Het...’

‘... onderzoek?’

‘Ja.’

Altijd dat onderzoek! dacht Ida. Waar het ook over gaat, nooit tijd voor iets anders.

‘Ik heb je hulp nodig,’ zei Alma, en daar was die toon weer.

Jaja, nu kun je wel van je laten horen, als je ergens hulp bij nodig hebt. En dan zo vroeg bellen!

‘Het is vooral een soort veiligheidsmaatregel. Maar hoe dan ook, we hebben hulp nodig.’

‘En wie zijn “wij”?’

‘Ik. En een goede vriend van me. Met wie ik... hier samenwerk... Hij...’

‘Werk je samen met een andere onderzoeker?’

‘Ja.’

Nu zat er iets anders in haar toon. Iets gegeneerds?

‘Hebben jullie iets met elkaar?’

Alma gniffelde.

‘Misschien wel.’

Toen werd ze weer serieuzer.

‘We hebben jouw hulp nodig, Ida. Vandaag. Ik hoop dat je kunt.’

‘O? Tja. Ja...’

‘Mooi. Maar in de eerste plaats: sla dit telefoonnummer van me op, dan kun je me later bellen als het nodig is.’

‘Oké, het zit in mijn telefoon.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja!’ zei Ida, en ze keek een tijdje naar het nummer. Het was gemakkelijk, zag ze. Het was eigenlijk een soort palindroom: +7 98414897.

‘En wat voor vreselijk belangrijks moet ik doen dan?’ vroeg ze toen op een wat grappend toontje, en ze voelde zich meteen nog wat opgewekter, terwijl ze naar haar bureau keek, waar de boeken en syllabi voor haar tentamen op één grote hoop lagen.

Alma’s toon veranderde niet toen ze antwoordde.

Die had nog steeds dat gespannene, waakzame.

‘Ida. Dit is echt belangrijk – heel belangrijk.’

Ida zweeg en wachtte af tot Alma langzaam en serieus vervolgde: ‘Je moet iets ophalen.’

## 2

Een kleine anderhalf uur later reed Ida voorzichtig de spekgladde Studentbacken af, waar ze woonde. Haar oude, paars-witte vijfversnellingsfiets voelde net zo wiebelig als anders. Ze kwam langs het randweggebouw en reed toen naar Stora Skuggan, langs het oude zomerhuis 'de Engelse Villa' en dwars door het Ekopark, dat in een enorme halve maan om de stad heen lag en de miljoenenvilla's van Djurgården verbond met de vervallen huurhuizen in de allochtonenwijk Rinkeby, een kilometer of vijftig verderop.

Ze bedacht dat ze nu misschien haar hele dagprogramma om moest gooien, terwijl ze heel voorzichtig over de verijsde joggingpaden door het Lill-Jansbos en toen schuin over Roslagstull en Norrtull naar het Karolinska Instituut fietste.

Ze zette haar fiets vlak bij de ingang op slot, ging de cafetaria in en ging met een kopje koffie aan haar stamtafel in de hoek zitten zonder ergens anders naar te kijken dan naar haar opengeslagen biofysicaboeken.

Wat had Alma ook weer gezegd?

Je moet iets ophalen.

Je moet er op tijd zijn.

Ga maar gewoon in de cafetaria zitten. Doe niets.

Stel je passief op.

Dan gaat de rest vanzelf.

### 3

Ida keek tersluiks naar de andere tafeltjes. Veel studenten zaten achter hun laptop, lazen studieboeken of kletsten wat – het zag er net zo uit als anders.

Maar toen hoorde ze dat het geroezemoes afnam.

Er leek inderdaad iets te gebeuren. Midden in de cafetaria liep een groepje professoren en andere belangrijke mensen van het instituut, als begeleiders van een magere oudere man met een grote bril op. Onder zijn grote overjas leek hij een rokkostuum aan te hebben. Veel studenten fluisterden tegen elkaar of staarden naar het gezelschap.

In rok, dacht Ida. Het is dus waarschijnlijk een Nobelprijswinnaar. Bij nader inzien had ze er ook wel over gelezen in de krant. De prijs voor natuurkunde was toegekend aan een Rus. Was hij het soms?

Het gezelschap werd bij de bar voorzien van koffie en koekjes. Toen gingen ze de cafetaria weer in, en toen ze vlak bij haar tafel waren, kon ze niet nalaten een blik op de man te werpen. Hij was rimpelig en krom en leek moeite te hebben met lopen. Ze las door. De man kwam naar een paar studenten toe om hen gedag te zeggen en nadat de anderen in het gezelschap hun iets hadden uitgelegd, lichtten hun gezichten op en zagen ze eruit als schoolkindertjes die de juf voor de eerste keer ontmoetten. Ja, het was vast een Nobelprijswinnaar. Maar zo'n bezichtiging deden ze elk jaar, dacht ze. Dat hoort er als het ware bij, hier op het KI. Het werd nog stiller in de cafetaria. Veel studenten fluisterden nog steeds met elkaar of bleven naar het gezelschap kijken. De man leek zich aan nog meer studenten voor te stellen en handen met hen te schudden. Ida bleef haar boeken bestuderen.

Stel je passief op.

Toen zag ze een schaduw naast haar tafel.

Daar stond hij. De Nobelprijswinnaar. Vlak naast haar.

Een van de professoren in het gezelschap kwam naar haar toe.

‘Hij wil je even gedag zeggen. Dit is Anatolij Lobov, de winnaar



van de Nobelprijs voor natuurkunde van dit jaar.’

Ze stond langzaam op en nam zijn broze hand aan: ‘*Hello. Pleasure to meet you! My name is Ida Nordlund.*’

‘*Hello Ida,*’ antwoordde hij luid, met een sterk Russisch accent. Toen keek hij haar strak aan, boog zich naar haar toe en deed alsof hij haar studieboeken bekeek, terwijl hij tussen zijn tanden door in slecht Engels fluisterde: ‘Een vergissing, Ida... Sorry. Niet veilig hier... Onze vijanden... die achtervolgen me overal... Dat wist Alma niet toen ze je belde.’

Ze keek eens goed naar hem.

Wat zéi hij?

Hij bladerde in haar boek en deed alsof hij belangstelling had voor een illustratie van een transposonverplaatsing. In zijn ogen leek iets ongerusts en afwachtends zichtbaar.

‘We moeten elkaar ergens anders ontmoeten. Waar het veiliger is. Je moet me helpen... vanavond.’ En toen verhief hij zijn stem en begon over iets heel anders. ‘O, biofysica! En je hebt zulke mooie ogen, jongedame... Dat zeg ik altijd: alle jongedames die biofysica studeren, moeten mooie ogen hebben!’

Iedereen in het gezelschap lachte beleefd en zij kreeg een kleur, terwijl ze probeerde te begrijpen wat hij had bedoeld.

Toen fluisterde hij weer: ‘Dezelfde ogen als Alma. Toen ze jong was... Zij zag er net zo uit als jij nu.’

Hij draaide zich om en liep terug naar zijn onderdanige Zweedse collega’s – en vervolgens linea recta de cafetaria uit, zonder zelfs maar naar zijn dienblad met koffie en lekkers te kijken.

Zij bleef zitten met haar kopje, terwijl het geroezemoes in de cafetaria langzaam weer aanzwol, en de gedachten tuimelden door haar hoofd.

Wat had hij nu precies gezegd? Alma toen ze jong was?

Had hij Alma gekend toen ze jong was?

En wat bedoelde hij met die andere dingen? *The enemies* – onze vijanden?

Ze ging gauw naar het toilet en probeerde Alma te bellen.

Geen gehoor. Ze probeerde het opnieuw, maar tevergeefs. Ze sprak een bericht in: ‘Bel me zo gauw mogelijk.’

Een paar minuten later, toen haar koffiekopje leeg was, begon haar mobiel te knippen en ze dacht: Ha, daar belt ze. Nu kom ik er eindelijk achter waar dit allemaal om gaat.

‘Ja, hallo, mijn naam is Håkan Jönsson,’ zei een gestreste stem aan de andere kant van de lijn. ‘Ik bel namens het natuurkunde-instituut. Ik heb de Nobelstichting gesproken en er is een plaats vrijgekomen aan het Nobelbanket vanavond die ik je mag aanbieden. De uitnodiging komt rechtstreeks van de Nobelprijswinnaar voor natuurkunde van dit jaar, Anatolij Lobov. Hij wil ontzettend graag dat je komt.’

Eerst was ze een paar seconden stil en dacht ze aan alles wat Alma en Lobov hadden gezegd.

Het is echt belangrijk.

The enemies.

We hebben je hulp nodig.

Het Nobelbanket? Wat is hier aan de gang?

‘Aha,’ zei ze in de hoorn. ‘Ik kom... graag.’

‘Fijn,’ zei Håkan Jönsson, ‘we sturen een bode met de officiële uitnodiging. Wat is je huisadres?’

Ze pakte meteen haar boeken, verliet de cafetaria en ging terug naar haar fiets. Ze had een gevoel alsof ze dronken was, ze kon niet helder denken.

Ze haalde haar fiets van het slot en reed weg.

Het Nobelbanket – kanniewaarzijn! Waar is Alma mee bezig?

En wat moet ik aan?!

Toen ze langs de Noordelijke begraafplaats reed, waar ze het hoge grafmonument van Alfred Nobel nota bene nog net kon zien, merkte ze dat haar voorwiel opeens hard tegen de ijzige ondergrond bonkte.

O, nee hè! Een lekke band!

Maar ik heb geen tijd om helemaal naar huis te lopen met de fiets aan de hand.

Ze zette hem vast aan een hekje bij de bushalte. Verderop zag ze al een rode stadsbus aankomen.

Perfect, die neem ik.

Toen ze was ingestapt en een leeg tweepersoonsbankje had gevonden, merkte ze dat de vragen als het ware in haar opborrelden.

Kennen Alma en Lobov elkaar dan al, wat zal het zijn, zestig jaar of zo? En wat moet ik ophalen? En wie zitten er achter hem aan?

En wat moet ik in vredesnaam aantrekken?!

De bus reed langs Roslagstull de Valhallaväg op terwijl zij zat te pie-

keren en intussen – zonder dat ze het aanvankelijk in de gaten had – met haar nagel een sticker lospeuterde die naast de restanten van een ingedroogd hoopje pruimtabak zat.